

Трудъ-тъ е чловѣку длѣжность и благодать.

І. Чловѣкъ испърво былъ неукъ и празднорѣкъ.

Слушяли смы, а нѣкои сѣ и видѣли съ очи-ты си, какъ по желѣзници-ты лѣтятъ, като куршумъ изъ пушкѣ, цѣлы врьволицы кола, на кои-то може да ся прѣнесе на веднажъ всичка-та покѣщнина и имоть на цѣло голѣмо село. Каква е тая сила и колко чюдна майсторія е тая измыслія, что измѣдрилъ чловѣческый умъ! А колко е за чюдение и дивѣние кога си смислимъ какъ по телеграфическы-ты жицы прѣлитать чловѣческы-ты мысли на хыляды милы далечъ и то доклѣ мигне чловѣку око, кога-то на единъ брѣзакъ пѣшакъ или конникъ трѣбувать толкова си дни и мѣсяци за да измине толкова далеченъ пѣть! Тыя чюдеса отъ чловѣческый умъ и силѣ прѣди нѣколко десятины годинъ хора-та не знаяхъ, нито пакъ быхъ гы повѣрвали, ако да имъ кажаше нѣкой за тѣхъ; а днесъ нѣма ни еднажъ колко годѣ просвѣтенъ дръжавъ, коя-то да не е кръстосана, много или малко, съ желѣзници и телеграфы.

Доклѣ да постигне чловѣкъ да измѣдри тыя чюдны нѣчта и да тури на работѣ паръ-тѣ и електричество-то та да ся прѣнася по желѣзници и на пароходы и да си прѣпраща мысли-ты по телеграфъ, изминѣли ся хыляды години отъ врьмя-то, въ кое-то ся е прѣкѣжлъ чловѣческый родъ. А пакъ около